

REM WORD

Wygraj wojnę

RAMKA PO RAMCE

REM WORD

Wygraj wojnę. Ramka po ramce

«Издательские решения»

REM WORD

Wygraj wojnę. Ramka po ramce / REM WORD — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-935205-7

Trzecia wojna światowa, zimna, gorąca, cokolwiek to jest, wygrywają ci, którzy potrafią zrozumieć pierwszy i drugi epizod wielkiej konfrontacji dróg ludzkości. Czy chciałbyś znaleźć się wśród zwycięzców? Otwórz tę książkę

ISBN 978-5-44-935205-7

© REM WORD
© Издательские решения

Содержание

Wygraj wojnę	6
Конец ознакомительного фрагмента.	64

Wygraj wojnę Ramka po ramce

REM WORD

© REM WORD, 2019

ISBN 978-5-4493-5205-7

Książka powstała w inteligentnym systemie wydawniczym Ridero

Wygraj wojnę

Naszym zadaniem jest wygrać wojnę. Oczywiście do tego trzeba dokładnie zbadać wyblakłe, zużyte mapy poprzednich linii sił, bitew i zwycięstw. Wyobraź sobie, że pomyśleliśmy o stworzeniu filmu dokumentalnego, przydatnego dla cywilizacji. Prezentowana narracja, zestaw zdjęć z komentarzami jest podstawą pracy. ... W centrum mapy Europy z 1940 r. Niemcy są zaznaczone na brązowo. W rzeczywistości stanowi on szczyt ogromnego trójkąta przestrzennego. Kraje poniżej, na lewo i na prawo, są albo włączone do bloku państw Osi, albo, podobnie jak Turcja, zajmują pro-niemieckie stanowisko «czekaj i zobacz». Z dominacją Niemców tylko Wielka Brytania zdecydowanie się nie zgadza. Wyspa Misty Albion wydaje się mała. Jednak Anglia rządzi lojalnymi koloniami i dominacjami w jednej czwartej ziemskiej ziemi. Jego rywal i sojusznik Francja po niszczycielskiej pierwszej wojnie światowej, choć wygrywa, ale traci morale. Francuzi dobrze sobie radzą z własnymi koloniami, stanowiąc około 15% ziemi. Jednak słowa «Somme», «Ieper», «Verdun» powodują, że drżą. W 1918 r. Paryscy politycy, obawiając się ogromnych strat, odmówili «założenia» Niemiec na swoim terytorium. Twardy Versailles Peace – Przymierze na poddanie niepokonanego wroga. Tak więc w 1918 r. Żołnierze niemieccy opuścili pozycję 100 km. z Paryża. Opuzczają ziemie przyjaznego byłego Imperium Osmańskiego i wielu krajów europejskich bez walki. Rosja to artykuł specjalny. Przypuszczalnie, pozostawiając 40% europejskiego terytorium największej potęgi kontynentalnej, niemieccy żołnierze zastanawiają się, jak tu wrócić. W 1933 r., Zgodnie z wynikami powszechnego głosowania, do władzy doszedł Adolf Hitler. Prawie 45% miejsc w rządzie, 95% w bankowości i wydawnictwach książkowych, pręcej czy później, pozostawiają Żydzi (0,7%). Teraz etniczni Niemcy uważają, że skoro naród rosyjski pozostał podporządkowany Semitom (stanowiąc zaledwie 1,5% ludności i 45—80% w atrakcyjnych organach administracyjnych), teraz mogą przejąć cały ZSRR. To przekonanie jest podsycane przez «energetykę» chemiczną – legalnie, amfetaminę rozprowadzaną w różnych formach i ogromnych ilościach.

Nie znamy całej kuchni walki politycznej w przedwojennej Europie. Wydaje się, że do pewnego czasu wszystko, co dzieje się w Niemczech, w Wielkiej Brytanii, jest podobne. Po «Porozumieniu monachijskim» z tym centrum władzy Sudety są przenoszone do Niemiec ze wszystkimi instalacjami obronnymi. Terytoria te, zamieszkałe przez 90% przez Niemców etnicznych, tracą II Rzeszę podczas pierwszej Wielkiej Wojny. Pomiędzy radzieckimi samolotami, aby pomóc Czechom odmówić Polsce. Ponadto 14 marca 1939 r. Hitler wezwał prezydenta Czechosłowacji Emila Gahua do Berlina i zaproponował protektorat. Prezydent (chcąc nie chcąc) musi się zgodzić. Europejscy sąsiedzi biorą niezależną edukację

Opór wobec Wehrmachtowi ma tylko jeden garnizon Republiki Czeskiej, którego dowódca nie zdołał skontaktować się z władzami na czas. W trakcie czterdziestominutowej bitwy dwudziestu czterech niemieckich żołnierzy zostaje zabitych lub rannych. Na zdjęciu – czescy żołnierze patrolują niewiarygodną niemiecką dzielnicę (do znanej umowy)

Oprócz 3,5 miliona etnicznych Niemców Niemcy otrzymują zakłady Skody i sześćset w pełni gotowych do użycia, całkiem dobrych w tym czasie 38 (t) czołgów. Anglia wraca do kraju okupowanego (to jest już do Niemiec), rezerwy złota, która była wcześniej eksportowana – 1,4 miliarda marek. Słowacja staje się niepodległym państwem po przeniesieniu południowych terytoriów do sojusznika Niemiec, Węgier, zamieszkanego przez Węgrów o 87%. Fotografia – niemieccy motocykliści w Pradze

Parada wojsk nazistowskich w Pradze, 1939 r. Jeszcze tylko początek

Etnicznych Niemców z byłej Czechosłowacji w strojach narodowych spotykają żołnierze niemieccy.

Trofeum spycha Czechosłowacką produkcję LT vz.35 przed wysłaniem do Niemiec. Waga 10,5 tony, kadłub czołowy, wieżyczka 25 mm, rezerwacja boczna 16 mm. Działo 37 mm., Dwa

karabiny maszynowe. Łącznie za 1939 r. Wyprodukowano 424 z nich, bardzo dobre dla jego wehikułu czasu

Czeski czołg T-38, 25 mm. pancierz, 37 mm. pistolet, zawieszenie blisko systemu Christie. Produkowane ponad 600 sztuk. We wszystkich kolejnych kampaniach Wehrmachtu do 1942 r. Używany jest dość udany pojazd pancerny.

Węgierskie tankietki włoskiej produkcji Ansaldo wchodzą do czeskiego miasta Hust w 1938 roku.

W środku kryzysu sudeckiego Polska wprowadza swoje wojska do regionu Cieszyna należącego do Czechosłowacji. Etniczni Czesi od dawna żyją na tych terytoriach. Obfity napływ polskich pracowników migrujących i zakorzenionych imigrantów z Galicji zmienia skład regionu, choć go

nie równowały: 80 tys. Polaków, 120 tys. Czechów, 27 tys. Mieszkańców innych narodowości. Polska może uchwycić region cieszyński – i to tylko z tego powodu. Na zdjęciu jest polski czołg angielskiej produkcji Vickers Mk. E Typ B w czeskim mieście. Masa pojazdów opancerzonych 7,2 tony, pancierz 13 mm, 37 lub 45 mm. pistolet

Od 1 października 1938 r. Wojska czeskie opuszczają granicę. Polska przyjmuje 227 tysięcy osób mówiących dialektem mieszanym i 805 metrów kwadratowych. km terytorium. Na zdjęciu etniczni Polacy z regionu Cheshinsky spotykają polskich żołnierzy w świątecznych strojach.

Wkrótce uradowany Pospolit był zachwycony wielkim upadkiem. Terytoria Polski nabyte przez nią kosztem Niemiec na mocy porozumienia wersalskiego (Prusy Zachodnie i część Śląska) uniemożliwiają Rzeszy przyłączenie się do Prus Wschodnich, «kolebki niemieckiego militarizmu». Po negocjacjach w sprawie utworzenia korytarza lądowego, a przynajmniej tranzytu towarów przez Polskę bez przeszkód biurokratycznych, 1 września 1939 r. Inwazja rozpoczyna się jednocześnie od Niemiec, Słowacji i Prus. Polskie siły powietrzne, które istniały przez trzy dni, zestrzelują 130 samolotów Luftwaffe. Od 22 września rozpoczyna się bombardowanie Warszawy. Pod rykiem syren 1150 samolotów zrzuciło 4,500 ton bomb. Już 28 września polskie dowództwo wojskowe (rząd cywilny schronił się we Francji) podpisuje akt kapitulacji. Fotografia jest widokiem z kabiny niemieckiego bombowca Junkers-88 na przedmieściach Warszawy). Niemcy nie boją się Hitlera. Najważniejsze jest to, że *lubią to robić*.

Wojska niemieckie w Polsce, 1939. Teza o słabej mechanizacji jednostek piechoty Wehrmachtu jest omawiana we współczesnej literaturze historycznej. Jednak, jak widać, nie jest to do końca prawdą.

Znaczna część etnicznych Polaków uważa się za odgałęzienie starożytnego plemienia germańskiego lub potomków irańskojęzycznych Sarmatów, ale nie Słowian. Z nieznanego powodu zjednoczenie sił, które wzrosło od 1938 r., 90 mln Niemiec i 35 mln Polaków, na wspólną kampanię na Wschodzie, nie nastąpi. W przeciwnym razie ZSRR i jego anglosascy sojusznicy nie mogliby liczyć na wygraną w tej wojnie. Fotografia inscenizowana – niemiecki żołnierz traktuje ostrożną polską dziewczynę

Od 17 września wojska radzieckie wkroczyły do Polski. Ich celem jest powrót Zachodniej Białorusi i Zachodniej Ukrainy do niewoli podczas wojny rosyjsko-polskiej w 1920 r., Bezpieczeństwo Białorusinów, Ukraińców i żyjących tam Żydów. Główna idea. Jeśli Polska wykazuje odwagę w przeciwstawianiu się Hitlerowi, Francja i Anglia aktywnie jej pomagają, Wehrmacht

spotka się z odpowiednim odrodzeniem, a ZSRR obserwuje status quo. Oczywiście zwycięstwo Niemców, skłonnych oczywiście do zajęcia całego terytorium, oznacza wejście do gry Armii Czerwonej. Częścią Polski jest region Wilenski (Wilno) z 490 tysiącami mieszkańców przeniesionych na Litwę. Niektóre terytoria są przenoszone do innego satelity Niemiec – Słowacji. 78 000 uchodźców (w tym Żydów), którzy odmówili przyjęcia obywatelstwa radzieckiego z Polski okupowanej przez Niemcy, jest deportowanych z powrotem lub otrzymuje 20 lat obozów. Utrata przyjęć. Polska – nieodwołalnie 63 000 żołnierzy i oficerów w walkach z Wehrmachtem, 420 000 w niewoli niemieckiej. Prawie 230 000 zostaje schwytanych przez ZSRR (szeregowi i podoficerowie są rozproszeni do domu). W 1942 r. Większość polskiej armii, w porozumieniu z Anglią, omijając Iran, dołączyła do sił brytyjskich, tworząc armię generałów Andersa lub Sikorski'ego. Polskie siły powietrzne tracą wszystkie 360 samolotów różnych typów. Niemcy – 15 000 zabitych, a także 320 pojazdów opancerzonych i 285 samolotów (w wyniku wypadków lotniczych, operacji obrony powietrznej i myśliwców). Czerwona Armia – 2000 zabitych, 17 czołgów i 10 samolotów. Nieodwracalne straty Polaków w walkach z Armią Czerwoną – 3000. Armia słowacka: 18 osób. Fotografia przedstawia radziecki czołg BT-7 w polskim mieście z 1939 roku.

Wojska radzieckie w zachodniej Białorusi. Republika zjednoczy się i pozbędzie się gwałtownej polonizacji. Jednocześnie, zgodnie z decyzją Stalina, 100 000 zamożnych (pracowitych) chłopów, przedsiębiorców i właścicieli ziemskich jest wysyłanych do Gułagu «w celu ponownego fałszowania». Te same statystyki dla Zachodniej Ukrainy. Pośrodku zdjęcia znajduje się radziecki pancerny BA-10. Waga 5 ton, załoga 4 osób, pancierz 10 mm. Pistolet 45 mm. Dwa karabiny maszynowe. W kolejnych bitwach z Wehrmachtem maszyna ta przejawia się jako przeciętna. Wykonano 3 400 jednostek. Represja (piękne słowo, które nie oddaje istoty tego zjawiska) wpływa na sztab dowódców Armii Czerwonej. Jeśli chodzi o to, wielu historyków i pisarzy przekazuje rozmowę Mikhailowi Tuchaczewskiemu. Ten marszałek (podobnie jak wszyscy inni) popełnia pewne błędy i «ekscesy» w wojnie domowej, konstrukcji wojskowej i służy jako przykład «prawidłowego działania» systemu kar. Starszy oficer jest zły lub dobry, aresztowanie, tortury, egzekucja, mają negatywny wpływ na armię i ludzi. Z pięciu marszałków Związku Radzieckiego w lochach NKWD zginęło trzech. Ich los podziela 15 tysięcy innych przywódców wojskowych. Nadmierny umysł jest okolicznością obciążającą. Ze wspomnień generała A. Gorbatowa «Years and Wars»: «... Trzech siedziało przy stole. Na przewodniczącym, który siedział pośrodku, zauważyłem szeroki złoty pasek na rękawie czarnego munduru. Kapitanie Rank 1, pomyślałem. Radosny nastrój mnie nie opuścił, bo chciałem tylko zobaczyć sąd w mojej sprawie. Proces trwał cztery do pięciu minut. Moje nazwisko, imię, drugie imię, rok i miejsce urodzenia zostały zweryfikowane. Następnie przewodniczący zapytał: – Dlaczego nie przyznałeś się do dochodzenia w sprawie ich zbrodni? – Nie popełniłem zbrodni, ponieważ nie miałem nic do przyznania, odpowiedziałem. «Dlaczego dziesięć osób zostało już wyznaczonych i skazanych na ciebie?» – zapytał przewodniczący. W tym momencie byłem w tak dobrym nastroju i byłem tak pewien, że zostaną uwolniony, że odważyłem się uwolnić, a później żałowałem tego z goryczą. Powiedziałem: – Przeczytałem książkę «Robotnicy morza» Victora Hugo. Mówi: raz w szesnastym wieku, jedenaście osób zostało złapanych na Wyspach Brytyjskich, podejrzewanych

o powiązania z diabłem. Dziesięciu z nich przyznało się do winy, choć nie bez pomocy tortur, a jedenasty nie przyznał się. Wtedy król Jakub II nakazał biednemu gotować żywcem w kotle: tłuszcz, jak mówią, udowodniłby, że ten też miał związek z diabłem. Najwyraźniej – kontynuowałem – dziesięciu towarzyszy, którzy wyznali mnie i wskazali na mnie, doświadczyli tych samych rzeczy, co dziesięciu Anglików, ale nie chcieli doświadczyć tego, co było przeznaczone dla jedenastego. Sędziowie, uśmiechając się, wymienili między sobą spojrzenia. Przewodniczący zapytał kolegów: «Jak wszystko jest jasne?». Zostałem zabrany na korytarz. Minęły dwie minuty. Zostałem ponownie wprowadzony do sali i ogłoszono wyrok: piętnaście lat więzienia i obóz plus pięć lat porażki w prawach...

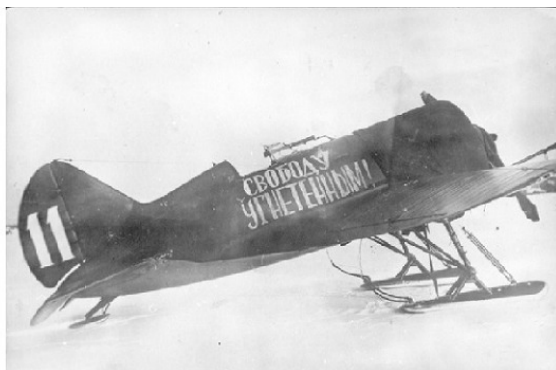
Było tak nieoczekiwane, że ja, tam, gdzie stałem, upadłem na podłogę. Tego samego dnia przenieśli mnie do więzienia Butyrka do celi, gdzie czekali tylko więźniowie. Po wejściu powitałem głośno i przedstawiłem się wojskowo: «Kombrig Gorbatow». Po Lefortowie to więzienie wydawało mi się sanatorium. To prawda, że w celi przeznaczonej dla dwudziestu pięciu osób było ich ponad siedemdziesiąt, ale tutaj podawano im codzienny półgodzinny spacer zamiast dziesięciu minut co drugi dzień na Lefortowie.

Litewskie czołgi, prawdopodobnie własnej produkcji, na granicy z Rzeczpospolitą Polską. Żołnierze czekają na rozkaz rozpoczęcia okupacji. Nagrodą za tę kampanię, za zgodą Niemców, jest Wileńszczyzna, zemsta za dawne upokorzenia i ultimatum z Polski

Idee Wielkiej Finlandii jednoczącej narody grupy fińsko-ugryjskiej; Finowie, Karelianie, Estończycy, od Zatoki Botnickiej do Uralu, rozprzestrzenili się wraz z separacją Finlandii od Rosji w 1918 r. Rząd Suomi wysłał petycję do walczących Niemców. Najważniejsze: zawarcie pokoju w Brześciu z warunkiem przystąpienia Karelii Wschodniej do Finlandii. Podczas własnej wojny domowej, 29 kwietnia 1918 r., Biali Finowie schwytali Wyborga. Naziści organizują ludobójstwo wszystkich ludzi, którzy nie mówią po fińsku (emerytowani wojskowi, licealiści w rosyjskim mundurze, a nawet Polacy). Trzy tysiące ludzi umiera. Dwa tygodnie później, 15 maja, rząd Finlandii wypowiedział wojnę Rosji Sowieckiej. Jego oddziały zajmują w szczególności rosyjski, od XVI wieku Pechenga. Później w «Petsamo» zostaną zbadane duże rezerwy rudy niklu. Od 1935 r. Rozpocznie się ich rozwój przemysłowy w anglo-amerykańskich korporacjach. Fińska armia częściowo blokuje Piotrogród, przyczyniając się do pierwszego wielkiego głodu w tym mieście. Według uśrednionych danych 300 tysięcy osób staje się jego ofiarami, a także «czerwony» terror. W stawce Mannerheima opracowywany jest plan «powstań narodowych», fińscy instruktorzy są wyróżniani za tworzenie siedlisk powstańczych. Jednak plany feldmarszałka dotyczące zajęcia Karelii Wschodniej, Półwyspu Kolskiego i ataku na Piotrogród, Niemcy, nie popierają. Po tragedii w Wyborgu wspólne operacje obalenia bolszewickiego rządu wraz z Finami odmówiły prowadzenia Białej Armii. Do maja 1920 r. Jednostki Armii Czerwonej eliminowały marionetkowe państwo północnokarelskie. W październiku tego samego roku Finlandia i ZSRR podpisały traktat pokojowy w Tartu. Zgodnie z tym paktem Rosja w zamian za pokój traci część swoich terytoriów. W 1921 r. Helsinki rozpętały drugą wojnę sowiecko-fińską. Podziały «partyzantów leśnych» dokonują sabotażu i mordowania zwolenników władzy radzieckiej. Walka kończy się w marcu 1922 r. Podpisano dokument o zapewnieniu nienaruszalności granicy sowiecko-fińskiej. Około 30 000 osób niezadowolonych z nowego zamówienia wyjeżdża do Finlandii. Do końca lat 20. grupy zbrojne dokonują najazdów na terytorium sowieckie. W każdym razie nastroje w Finlandii nie wydają się przyjazne rządowi ZSRR. Propozycja Rady Komisarzy Ludowych Handlu – przydział granicy z Leningradem kosztem Finlandii, w zamian za dwukrotność obszaru wschodniej Karelii, który przekracza ten obszar. Wynajmij wyspę Hanko, aby stworzyć sowiecką bazę wojskową. Rozbrojenie i wyburzenie linii Mannerheima na przesmyku karelskim. Finlandia odrzuca te warunki. Na mapie – sytuacja przed i po wojnie sowiecko-fińskiej (zimowej)

«Wolność dla uciskanych» – takie hasło zostało umieszczone na pokładzie myśliwca I-16 podczas trzeciej wojny sowiecko-fińskiej. Wielu obywateli Związku Radzieckiego uważa fińskich robotników i chłopów za klasę uciskaną. Wydaje się, że nawet Stalin, który cierpi, jak sądzę, z rozszczepieniem świadomości, wierzy, że jako część ZSRR, pod kierownictwem ludzi Suomi żyliby lepiej. Sieć wywiadowcza, dostosowana do potrzeb Dzhughashvili, w przydatny sposób potwierdza taki obraz tego, co się dzieje. Bardziej wiarygodna opcja. Dyktator akceptowany przez wszystkich dyktatorów zbiera wszystkie nowe terytoria.

Linia punktowa Mannerheim 2. generacji, «milionowa» (nazwa ilości fińskich znaczków wydanych na jej budowę). Grubość ścian z betonu zbrojonego wynosi 2 metry, długość budynku wynosi 30—40 m. Zazwyczaj uzbrojenie wynosi dwa 76 mm. działa przeciwpancerne 37 mm. pistolety, karabiny maszynowe. Dodatek – rów, kopalnie, drut kolczasty, stojaki betonowe. W sumie zbudowano bunkry drugiej generacji 7. Wiosna 1940 r. ... Porucznik fińskiej armii Oiva Porras: «... Czołgi, które wypadły z dziur, zaczęły wchodzić do naszego sektora ostrzału. Pistolet wystrzelił. Pocisk trafił w wieżę jednego ze zbiorników był wyraźnie widoczny. Zbiornik skręcił w lewo i zatrzymał się. Szarża, wzrok, ogień! Uderzył w drugi czołg, zatrzymał się. Po sekundzie od uderzenia otworzył się właz wieży na zbiorniku, stamtąd pojawiły się ramiona i głowa w skórzanym hełmie. W tym samym momencie czołg pochłoniął płomień, amunicja wybuchła, a czołg spłonął. Zbiorniki miotacza ognia kontynuowały walkę. Jeden z nich podszedł do wiadomości i podjechał do ziemianki Harkkila, drugi już zaatakował mocny punkt Kelly. Czasami palna mieszanka, której metalowy zbiornik nie zapalił się, a cel zbiornika pozostał po prostu wypełniony olejem opałowym. Po chwili czołg ten ruszył przez nasze okopy do ziemian. W tym samym czasie nasza broń przeciwpancerna zniszczyła jeszcze dwa czołgi przed drużyną Kelly. Karabiny maszynowe «Milionera» strzelały w sposób ciągły, strzelaliśmy również z naszych okopów z intensywnym ogniem. Wroga piechota próbowała iść naprzód, nie zwracając uwagi na stratę. Przed nami na ziemi było już wiele nieruchomych czarnych stłuczeń i stert ciał. Wróg próbował podeprzeć wysunięte działa skierowane do bezpośredniego ognia. Ostrzeliwali nasze punkty strzeleckie. Tu i ówdzie

na parapecie eksplodowały pociski. Gdy tylko błysk strzału był widoczny, pocisk już się łamał na celu. Z takim pociskiem, Yakkola i Sisto pokryli posłańców. Myślę, że nawet nie zdążyli zrozumieć, co się stało. Około południa otrzymałem raport, że Harkkila został ciężko ranny, a jego głównodowodzący zginął. Posłaniec poinformował również, że było już wielu rannych i martwych. Ranni nie zostali ewakuowani, ponieważ czołgi wroga znajdowały się wśród naszych pozycji, jeden czołg znajdował się na dachu ziemianki Harkkil, a wiele innych czołgów czołgało się tam iz powrotem w pobliżu drogi i z tyłu. Część naszej pozycji została schwytana przez wroga.

Operacje wojskowe rozpoczynają się po dostarczeniu ultimatum fińskim dyplomatom 30 listopada 1939 r. Z ostrzałem statków Floty Bałtyckiej i bombardowaniem Helsinek. Związek Radziecki zostaje wydalony z Ligi Narodów. Kraje europejskie zaopatrują Suomi w broń, w tym bezpłatnie (350 samolotów, 500 dział) i oddziały ochotnicze. Dwa miesiące posuwania się naprzód po drogach leśnych oddziały wojsk radzieckich rozczłonkowane przez fińskich narciarzy, otoczone i zniszczone. Fotografia – radziecka kolumna pancerna pokonana w lasach karelskich. Fińscy żołnierze sprawdzają mrożone zbiorniki T-26. Grudzień 1939 r

W lutym, po wypełnieniu wojsk ciężką artylerią, czołgami i zwiększonymi dodatkami na żywność, ZSRR osiągnął sukces w przełamaniu linii Mannerheima. Prawie dzień przed głosowaniem w brytyjskim parlamencie na temat wojny z ZSRR, 13 marca wojska radzieckie wkraczają do Wyborga. Pokój jest zrobiony. Nieodwracalne straty Armii Czerwonej – 130 000 osób, 650 czołgów, 640 samolotów. Finowie tracą 26 000 osób, z 450 000 uchodźców, a także 62 samoloty. Po powrocie z fińskiej niewoli GUGB NKWD odfiltruje 4 354 osoby. Zwolniono tylko 450 z nich. Reszta otrzymuje od 5 do 8 lat obozów. Zdjęcie przedstawia sowiecką kolumnę pancerną rozciętą przez fińskich narciarzy na kilka części i zniszczoną. Na pierwszym planie – ciężarówka z instalacją przeciwlotniczą. Grudzień 1939 r

Operacja wojskowa na dużą skalę mogłaby mieć szczególne znaczenie, gdyby ZSRR utrzymał Petsamo (Pechenga) w zapasach rudy niklu, bardzo potrzebnej w niemieckim przemyśle wojskowym. Jednak społeczność międzynarodowa, w tym przede wszystkim Wielka Brytania, jest zdecydowanie przeciwna. Obszar Petsamo wraca do Finów. Organizują one dostawy niklu na dużą skalę do krajów Osi. Pechenga będzie częścią Federacji Rosyjskiej dopiero w 1944 roku. Zdjęcie przedstawia radziecką haubicę B-4. Kaliber 203 mm. To prawie główny bohater wojny fińskiej. Pseudonim «młot stalinowski» lub «rzeźbiarz karelski», ponieważ pistolet wielkokalibrowy zamienia fińskie bombonierki w rodzaj awangardowych rzeźb. Wynik działania B-4 – jeśli nie przebija się przez ściany, to wpływ psychologiczny na obrońców DOT. Wiele z nich, po długotrwałym ostrzale B-4, oszaleje. Przesmyk karelski, luty 1940 r. ... Kapral armii fińskiej Toivo Aholla: «... Ostrzał naszych pozycji został przeniesiony na głębiny (dokładnie zgodnie z zasadami!). Na nasze pozycje spadła pełna siła sił zbrojnych Związku Radzieckiego. Gry się skończyły, wszystko na dobre. Około pięćdziesięciu czołgów znajdowało się z przodu pół kilometra, z których największe miały osiem metrów długości, trzy szerokości i trzy wysokie. Poruszali się dość szybko po równym polu i strzelali z ciągłego działa i karabinu maszynowego, mimo że ich ogień był niedokładny w ruchu. Do czołgów w kilku pociągach trafiła ogromna ilość piechoty. Chociaż ziemia była już pokryta śniegiem, Rosjanie nie mieli jeszcze białego kamuflażu. Dla nas było to wyraźną zaletą, było bardzo wyraźnie widoczne, gdzie strzelać. Nasza artyleria wykonała kilka salw na masę zbliżającą się do nas, ale aby osiągnąć przynajmniej jakiś efekt, konieczne było wystrzelenie 10 razy większej liczby pocisków! Nasi anty-tankiści zdołali «odłożyć» kilka czołgów w strefie neutralnej, jakiś czołg uderzył w kopalnię, ale po stratach było ich dość. Najodważniejsi tankowcy przekroczyli okopy i skierowali się w naszą stronę. Inne zbiorniki zaczęły celowo wypoziomować ogrodzenia z drutu kolczastego z podłożem, podczas gdy inne zatrzymały się i zaczęły przechodzić przez zęby. Czołgi, które poszły na nasz tył, były w niekorzystnej sytuacji, a nasi łowcy czołgów natychmiast ich zaatakowali. Zbiornik jest wystarczająco kiepski, aby zobaczyć go z bliska, a dzielny żołnierz ukrywający się w lejku lub celi z granatem przeciwpancernym lub butelką zapalającą jest niebezpiecznym wrogiem czołgu. Pod wieczór słychać było krzyki i jęki rannych z neutralnego pasa, wśród których «Towarzysz oficer medyczny!» Był wyraźnie słyszalny... Kilka czołgów, które przedarły się do tyłu, zdołały wrócić na swoje pozycje...

Wśród korzyści w szkoleniu bojowym żołnierzy, po tak surowej szkole, znajduje się zniesienie instytucji komisarzy politycznych, doświadczenie przełamania długotrwałych fortyfikacji, wojna zimowa jako całość i powrót do produkcji pistoletu maszynowego (PPD). Wady, oprócz najpoważniejszych strat – utrata przynajmniej pewnego prestiżu na arenie światowej. Niemiecki rząd rozumie, że jest w pełni zdolny do osiągnięcia wszechstronnego sukcesu w wojnie przeciwko «kolosowi na glinianych stopach». Widok ocalałego radzieckiego żołnierza w kamerze. Na ruinach fińskiej DotA, wiosna 1940 roku

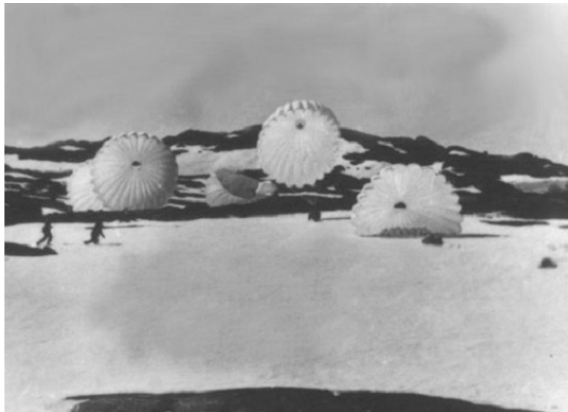

Radzieccy oficerowie pozują na tle «rzeźby karelskiej». Kwiecień 1940 r

...Danii i Norwegii grozi odebranie dwóch centrów władzy jednocześnie: Anglii i Niemiec. Dania skłania się ku protektoratowi Niemiec. Przywódcy kraju (z reguły etniczni Niemcy) nakazują, aby nie opierać się inwazji. Odbędzie się w marcu 1940 roku i kosztuje życie trzynastu duńskich i dwóch niemieckich żołnierzy. Reich nabywa wiarygodnego dostawcę produktów rolnych, pół

tuzina okrętów wojennych i sześciotysięczny korpus ochotniczy. Fotografia – niemieckie czołgi T-2 na ulicach Kopenhagi

W kwietniu 1940 r. Niemieckie okręty wojenne zaatakowały Norwegię, która otrzymała pomoc od Brytyjczyków, i do 16 czerwca tego samego roku, dzięki wsparciu powietrznych sił szturmowych, zdobyła ją. Nieodwracalne straty ludzkie przeciwników są w przybliżeniu równe. Norwegowie – 1400 osób, a także 60 000 więźniów, 1 800 Brytyjczyków, Francuzi i Polacy 500. Wehrmacht traci około 4000 żołnierzy i oficerów. Siły alianckie tracą łącznie 15 okrętów wojennych, w tym lotniskowiec. Niemcy – 34 duże i 10 małe. Straty te sprawiają, że operacja lądowania w Wielkiej Brytanii jest dość wątpliwa. W wyniku wojny podwodnej Anglia traci 485 statków, co stanowi jedną trzecią całej floty handlowej. Niemcy wymieniają je na 9 okrętów podwodnych. Fotografia – niemieccy spadochroniarze na skałach Norwegii

Port norweskiego miasta Narvik, po bitwie Brytyjczyków z niemiecką flotą

Francuskie czołgi Renault, dostarczone do norweskich sojuszników, pomimo ich dobrych osiągnięć, nadal wydają się niepoważne. Narvik, 1940

Niezbyt piękne 10 maja 1940 r. Belgia i Holandia otrzymują od niemieckiego dowództwa ultimatum wyrzucające naruszenie neutralności – przekazywanie brytyjskich samolotów nad ich terytorium. Uwaga wzywa Holandię, by nie przeszkadzała wojskom niemieckim wkraczającym do kraju, a nie wrogom. Jednak do tego czasu niemieccy żołnierze są już na ziemi holenderskiej. Rząd zapór i sera w kraju prosi o pomoc Brytyjczyków i Francuzów. Ich korpus ekspedycyjny jest nominowany do nawiązania kontaktu z Holendrami. Niemieccy spadochroniarze zdobywają strategicznie ważny most w Rotterdamie. Ten ruch pozwala niemieckim czołgom blokować duże holenderskie jednostki piechoty. Pod groźbą bombardowania stolicy istnieje zapotrzebowanie na całkowite poddanie się. Ultimatum jest jednak akceptowane w wyniku błędu lub celowego działania 60 bombowców Heinkel 111 zrzucających 97 ton bomb na Rotterdam. Holland poddaje się pięć dni po ogłoszeniu wojny. Straty po stronie holenderskiej: 2330 żołnierzy i oficerów, 70 samolotów (68 «Tajfun» traci siły powietrzne Anglii), a także 2000 cywilów. Niemcy – 3000 wojskowych, 275 samolotów. Fotografia przedstawia obrzeża holenderskiego Rotterdamu po bombardowaniu.

Pomysł ambitnego niemieckiego oficera Ericha von Mansteina – aby zaatakować przełożonego w liczbie (4 miliony kontra 3 miliony Wehrmachtu) anglo-francuskiej armii przez górzyste Ardeny, od północy, przez kilka spójnych jednostek czołgów, jest zrozumiały dla Führera. Fotografia – niemieccy żołnierze oglądają brytyjski czołg «Matilda», zestrzelony podczas operacji w Ardenach

Bitwa rozwija się w sąsiedniej Belgii. Tutaj 10—11 maja zbiegają się oddziały francuskie, brytyjskie, belgijskie i Wehrmacht. Pierwsza naprawdę wielka operacja Niemców rozpoczyna się niemal porażką. W okolicach Luksemburga zmotoryzowana kolumna 41 000 sztuk sprzętu, zderzak do zderzaka, dostaje się do 250-kilometrowego korka. Jednak oszołomieni sojusznicy nigdy nie bombardują tego celu świetlnego. W końcu 1100 czołgów odrywa się od gromad piechoty i przebija górskie serpentyny do Belgii. Trzy dni później stalowe samochody z załogami ciasno zapiętymi w perytyin niemal płynnie przekraczają granice Francji. Fotografia – niemieccy zwiadowcy poruszają się wzdłuż ulicy zniszczonego francuskiego miasta

Z bitew tego okresu odnotowujemy dużą bitwę czołgów w Annu. Tu zbiegają się 623 czołgi niemieckie (Panzer 1—2) i 415 francuskie (Renault, Hotchkiss). Wady niemieckich pojazdów opancerzonych są ujawnione – cienkie, 14, 5 mm. pancierz i słaby 20 mm. pistolet. Są przeciwne o 45 mm. pancierz i 37 mm. karabiny Hotchkiss, których załogi składają się jednak tylko z dwóch osób. Taktyka panzerwaffe – bicie stalową pięścią, wyraźna koordynacja w radiu i wyraźny cel, pokazuje wyższość nad sposobem przeciwników umieszczania czołgów w niepewnej linii. Siły zbrojne Belgii wycofują się z walki 28 maja. Zdjęcie przedstawia martwego francuskiego tankowca w pobliżu czołgu Renault, Francja, 1940 r.

Podczas ofensywnych operacji Wehrmachtu w krajach Beneluksu i we Francji, oprócz sił szturmowych spadochronu, aktywnie wykorzystywane są holowane szybowce. Ta metoda lądowania wiąże się z utratą samolotu, ale pozwala myśliwcom pozostać w grupie z ładunkiem. Wydaje się, że wojna dla tych żołnierzy to tylko taka przygoda.

.Niemiecki myśliwiec «Messerschmitt Focke-Wulf 190». Podstawa niemieckiej dominacji w powietrzu pierwszej połowy II wojny światowej. Masa startowa wynosi 2200 kg, maksymalna prędkość po wymianie silnika w 1938 r. Wynosi 570—580 km. h. Uzbrojenie – cztery 7,92 mm. karabin maszynowy lub dwa karabiny maszynowe i 20 mm. pistolet. W czasie wojny wyprodukowano 33 000 jednostek (najbardziej masywny samolot bojowy w historii).

Miejsca bitew są przenoszone do francuskiego Dunkierki. Promocja niemieckiej Panzerwy jest zrujnowana przez nierówny teren. Nie starają się też wejść do strefy brytyjskiej artylerii okrętowej. Otoczeni przez wojska angielsko-francuskie, wykorzystując pogodę, która zakłóca działania lotnictwa, są ewakuowani drogą morską, pozostawiając wroga z całym ciężkim sprzętem. Pomysł stworzenia trampoliny, ciernia w ciele kontynentalnej Europy, nie jest brany pod uwagę. Fotografia – ewakuacja brytyjskich żołnierzy na statkach zbliżających się do brzegu. Dunkierka, czerwiec 1940 r

Włochy wchodzą na wojnę po stronie Niemiec. Chociaż trzysta tysięczna armia się nie udaje, ostatecznie demoralizuje Francuzów. 21 czerwca w Lesie Compiègne'a, w tym samym miejscu, w którym podpisano zawieszenie broni 20 lat temu, ogłoszono kapitulację Francji. Utrata Belgii: 6000 osób nieodwołalnie, 202,000 więźniów, 112 samolotów. Francja: 84 000 zabitych, 1,8 miliona więźniów (są wysyłani do pracy przymusowej w Niemczech), 50 samolotów. Wielka Brytania: 68 000 osób, 1000 samolotów, 64 000 pojazdów. I zwycięskie Niemcy – 18 000 żołnierzy i oficerów według niemieckich danych i 45 000 według obliczeń angielskich historyków. Luftwaffe traci 432 samoloty. Oprócz gospodarki francuskiej Niemcy otrzymują 2000 zdolnych do walki czołgów (używanych przeciwko partyzantom lub przekształconych w działa samobieżne), 1400 samolotów i siedem tysięcy legionów ochotniczych Francji. Uratowana fotografia «Tommy» przenosi się do brzegów Albionu, Pas-de-Calais, czerwiec 1940 r

Płonące zbiorniki magazynowe Dunkierka. Exodus się kończy. Po prawej znajduje się brytyjski patrol samolotowy

Dunkierka przez obiektyw niemieckiej kamery

Wagon w Compiègne Forest (Francja), w którym 22 lata temu podpisano upokarzający świat dla Niemiec. Kapitulacja Francji, a ściślej jej północna połowa, jest chwalebnym marszałkiem Petainem, bohaterem pierwszej wojny światowej (w samym środku)

Okupacja Francji, Niemiec i Włoch, 1940 r. Główna część francuskiej floty, utrzymująca wysoki stopień skuteczności bojowej, znajduje się w Tulonie. Miejscowość wypoczynkowa Vichy staje się stolicą rządu

Niemieckie dzieci i żołnierze witają sukces nazistowskich Niemiec w 1940 roku

W nocy 3 lipca 1940 r. Jednostki brytyjskie zajęły francuskie okręty w portach brytyjskich. Nie bez krwawych incydentów. Po obu stronach ginie kilka osób. Celem operacji nie jest umożliwienie Francuzom, jeśli chcą, przeniesienia floty do Niemców (lub przejście na ich stronę). Podobne działania podejmowane są we wszystkich bazach Morza Śródziemnego, gdzie znajdują się statki kontrolowane przez Vichy. W egipskim porcie Aleksandria inicjatywa brytyjskiego kapita-negocjatora pozwala ci dojść do kompromisu. W lipcu 1943 r. Pancernik, cztery krążowniki i kilka niszczycieli dołączyło do sojuszników anglo-amerykańskich. Ale w innych miejscach wszystko jest znacznie bardziej skomplikowane.

Aby zneutralizować część francuskiej floty, stacjonującej w porcie Mers-el-Kebir (Algieria), brytyjska załoga eskadry trzech pancerników, dwóch krążowników, lotniskowca i jedenastu niszczycieli. W ultimatum złożonym przez Francuzów istnieje wymóg udania się do portów Indii Zachodnich lub do zatopienia statków. Brytyjski dowódca nakazuje otwarcie ognia o 16.45, nie czekając na wygaśnięcie przedłożonej notatki. Muszle pokrywają zatłoczone, zakotwiczone pancerniki, krążowniki, niszczyciele, statki nawigacyjne i okręty podwodne. Trzy pancerniki są trudne do naprawienia obrażeń i są osierocone. Ci, którzy przeżyli, są wykańczani przez bombowce

torpedowe z lotniskowca Ark Royal. Jeden pancernik, najnowszy Strasburg, wykorzystał zastój i pomoc niszczyciela, który zastrzelił część pól minowych i wyruszył do Tulu. Po drodze ten statek spotyka, niemal na pokładzie, niemal bezbronnego brytyjskiego «Royal Royal». Kapitan nakazuje jednak, aby nie otwierać ognia. Brytyjczycy nie doceniają takiego prezentu i wysyłają sześć «Suordfish» do «Strasburga». Broń przeciwlotnicza pozostawiona bez uszkodzenia pancernika obniża poziom dwóch atakujących samolotów

Podobne bitwy odbędą się w Dakarze (francuska Afryka Północna, obecnie Senegal). Atak na grupę statków w Indiach Zachodnich, na wyspie Gwadelupa, uniemożliwia osobistą interwencję prezydenta Stanów Zjednoczonych, Franklina Roosevelta. W ciągu dwóch dni «Katapulty» Francja traci 1400 osób, Anglia -2 pilotów i 6 samolotów. Dziesiątki lub setki tysięcy Francuzów stają się współpracownikami z lekkim sercem. Fotografia – statki przedzierające się przez port Mers-el-Kebir

Pancernik Richelieu, poważnie uszkodzony w porcie Dakar, jest wykupywany z Francji przez rząd USA. Mocny 380 mm. pistolety są rozbijane na amerykański standard, a po tej wojnie strzelają do wybrzeży Birmy. Ale najciekawszy jest zawarty w ładowniach tego okrytego halo statku tajnego. Złoto francuskiego banku narodowego, także Polski, Belgii i Holandii, za 2,5 miliarda dolarów w tym czasie. Co dalej dzieje się z metalem szlachetnym i jaką zgodą wpada w ręce Amerykanów, nie znamy szczegółów. Uważa się, że w 1945 r. Jego ekwiwalent pieniężny jest przekazywany krajom europejskim w ramach planu Marshalla jako pożyczka wyłącznie na towary amerykańskie.

Od 10 lipca do 30 października 1940 r. Wielka Brytania i Niemcy prowadzą zacięłą walkę w powietrzu. Anglia traci nieco ponad tysiąc samolotów, wróg traci 1800 skrzydlatych samochodów. W zachodniej literaturze historycznej seria bitew powietrznych uważana jest za największą bitwę, która zostanie zapamiętana przez tysiące lat. Walka powietrzna o Kubana (RSFSR, 1943) charakteryzuje się podobną liczbą zestrzelonych samolotów, ale pozostaje w cieniu. W historiografii radzieckiej i rosyjskiej bitwa powietrzna o Wielką Brytanię jest również drobnym epizodem wśród epickich bitew lądowych na terytorium Związku Radzieckiego. Tak czy inaczej, Niemcy tracą zainteresowanie Wielką Brytanią i koncentrują się na przygotowaniach do inwazji na ZSRR. Fotografia – naloty bombowców Luftwaffe na angielski port w Dover w 1940 roku

Rząd ZSRR wysłał ultimatum do rządu rumuńskiego, domagając się zwrotu Besarabii (dawnej prowincji rosyjskiej, odrzuconej przez Rumunię w 1920 r.) i północnej Bukowiny jako rekompensaty za wyzysk ludności Besarabii. Odbywa się 27 czerwca 1940 r. Kilka godzin przed inwazją radziecką król rumuński akceptuje warunki. Powstała ziemia jest podzielona między Sowiecką Ukrainę i Mołdawię. ZSRR otrzymuje 3,7 miliona ludzi i 50 tysięcy metrów kwadratowych. km terytorium. 28 tysięcy głów bogatych rodzin jest deportowanych na Syberię

Ludność Besarabii rzeczywiście poniosła upokorzenie ze strony władz rumuńskich, okazuje się lojalna wobec rządu radzieckiego. Etniczni Rumuni i Ukraińcy (85%) Bukowiny, 0,8 miliona ludzi, którzy nie doświadczyli takiego związku, należą do aneksji bez entuzjazmu. Fotografia przedstawia paradę wojsk radzieckich i świąteczną demonstrację w Kiszyniowie, 3 lipca 1940 roku.

Przedstawiciele młodego pokolenia Besarabii (Mołdawia) przedstawiają kwiaty żołnierzom Armii Czerwonej

W październiku 1940 r. Związek Radziecki zaproponował Estonii, Łotwie i Litwie, zgodnie z umową o wzajemnej pomocy, umieszczenie na ich terytorium kontyngentu wojskowego 25 000 ludzi, w celu ochrony przed Niemcami. Jest już jasne, że Armia Czerwona jest skłonna osiągnąć swoje cele, pomimo straty. Dwa tygodnie później rządy tych krajów są oskarżane o spiskowanie z Niemcami (co częściowo jest prawdą), represjonowanie cudzoziemców i przemieszczanie się. Latem 1940 r., Zgodnie z wynikami powszechnego głosowania, republiki tworzą rządy komunistyczne i przyjmują Deklarację wjazdu do Związku Radzieckiego. Decyzje te są

natychmiast zatwierdzone przez Radę Najwyższą ZSRR. Według dokumentów NKWD z 17 czerwca 1941 r. Na Litwie uwięziono 5 663 osób, głównie policjantów i «klasycznych kapitalistów», 10 186 osób zostało przesiedlonych, 5 624 i 9 547 Łotwy, odpowiednio 3 179 i 5 979 Estonii. Prezydent Litwy Antanas Smytona emigruje do Niemiec, a następnie do Szwajcarii i Stanów Zjednoczonych. Jego estoński kolega Konstantin Päts jest deportowany wraz z rodziną na Syberię, dostaje 25 lat obozów, jest więziony w więziennej klinice psychiatrycznej od 1942 r., Umiera tam w 1956 r. wraz z pro-sowieckim rządem, aw szczególności publikuje «Ustawę o zwalczaniu szkodników». Później zaczyna zdawać sobie sprawę z sytuacji i prosi Kreml o zgodę na podróż do Szwajcarii. W rezultacie wchodzi do obozu NKWD w pobliżu Krasnowodska (Turkmenistan), gdzie w 1942 roku umiera. Fotografia jest demonstracją ludności Łotwy za przystąpienie do Związku Radzieckiego. Czerwiec 1940 r

Karlis Ulmanis, szef Łotwy

Anastastas Smytona, rozważny szef Litwy

Konstantin Päts, szef Estonii

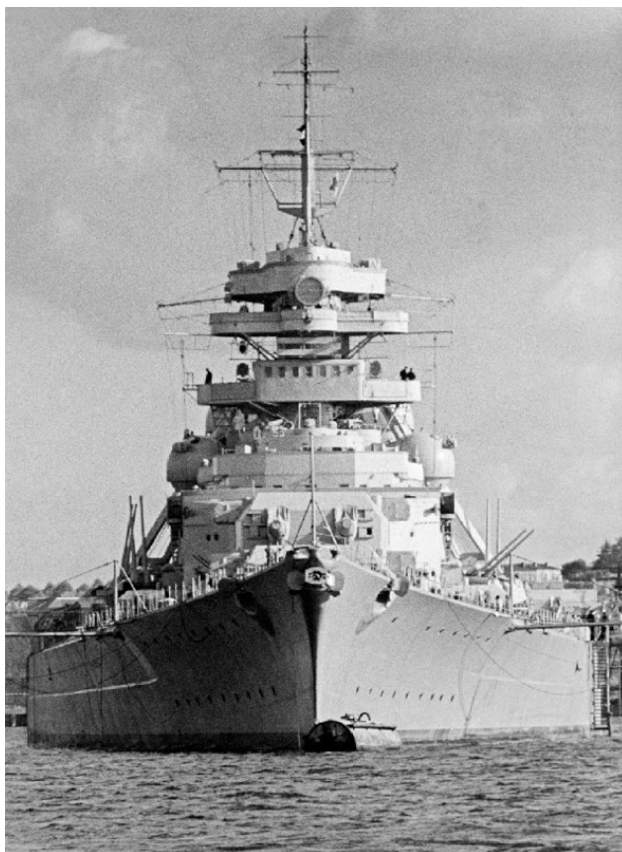
Parada wojsk radzieckich w Rydze, jesień 1940 roku

Radzieccy żołnierze w Rydze, 1940 r

Od lipca 1940 r. Nasiliła się bitwa o Atlantyk. Niemcy otrzymują nowe bazy morskie. Francja wychodzi z wojny, a faszystowskie Włochy, przeciwnie, wchodzą w nią. Zdjęcie przedstawia śmierć brytyjskiego ciężkiego krążownika «Hood», rankiem 24 maja 1941 r. Do tego czasu statek przeznaczony był przetrzymywaniem konwojów atlantyckich i zalaniem pancernika «Bretania» podczas operacji Katapulta. Tysiące francuskich marynarzy natychmiast opuszcza swoje życie. Teraz Kaptur, w grupie pancerników i 6 niszczycieli, przechwytuje niemiecki pancernik Bismarck i ciężki krążownik Prince Eugen. Brytyjski krążownik otwiera ogień z 24 km. I w pełnym rozkwicie z przeciwnikami. Salwa jednego z niemieckich statków obejmuje rozwijający się «Hood» od 15 do 18 km. Krążownik przez jakiś czas podąża tym samym kursem, a kilometr od «Księcia Eugena», po potężnej eksplozji, pęka na pół. Na niemieckim krążowniku spada grad gruzu. 1415 osób umiera. 3 marynarzy zostaje uratowanych

Niemiecki pancernik «Bismarck», największy statek swoich czasów. Krawężnik wypornościowy – 50 000 ton (dwa razy wyższy niż lotniskowiec), długość 251 metrów, szerokość 36 metrów, zanurzenie 10 metrów. Maksymalna prędkość 55 km. godzin, autonomiczny zasięg nawigacji 17 000 km. Główne uzbrojenie to osiem 380 mm. pistolety w czterech wieżach.

Wieczorem, podobnie jak 24 maja 1941 r., Bismarck otrzymuje torpedę do planszy z jednego z siedmiu bombowców torpedowych Suordfish, które wystartowały z pokładu zbliżającego się lotniskowca. Brytyjczycy niezwykle boleśnie dostrzegają śmierć «Kaptura» i zamierzają pozbyć się pancernika wszelkimi sposobami. Torpeda dostaje się do pasa opancerzonego (145—320 mm). Nie wywołuje żadnego szczególnego efektu. Sailor umiera. Atak powietrzny powtarza się 25 maja z większym powodzeniem. Jedna z dwóch lub trzech torped niszczy układ kierowniczy, tak że statek zaczyna opisywać cyrkulację (porusza się po spirali). W tym stanie «Bismarck» musi podjąć walkę z dwoma pancernikami, ciężkim krążownikiem i kilkoma niszczycielami. Niemieckie okręty podwodne nie mają czasu na ratunek. Fotografia jest ostatnią minutą ognistego ogniwa.

Rzut negatywnie wpływa na dokładność Bismarcka. Brytyjskie pociski niszczą główny słup strzelniczy i uszkodzają wieżę. Angielski ciężki krążownik uderza w superlinkor z trzema torpedami. Statek podnosi kil. Z 2220 osób, 114 zostaje uratowanych (trzy są zabierane przez zbliżającą się niemiecką łódź podwodną). Od tego czasu niemieckie dowództwo obejmuje siły uderzeniowe floty powierzchniowej, zwłaszcza w krętych norweskich fiordach. Niemiecki kriegsmarine stosuje taktykę nieograniczonej wojny okrętów podwodnych. Jeśli wcześniej, przed zatonięciem statku transportowego, załoga okrętu była zobowiązana do udzielenia odpowiednich sygnałów, poczekaj, aż marynarze wpłyną do łodzi, teraz nie ma takiej czułości. Fotografia – ocalali żeglarze Bismarcka wznoszą się na brytyjski statek

Premier Jugosławii podpisuje protokół w sprawie przystąpienia swojego kraju do Paktu Trójstronnego, 25 marca 1941 r. Tego samego dnia w Belgradzie odbywa się demonstracja o sile 80 000 osób przeciwko sojuszowi z Niemcami. Przede wszystkim jest to porażka niemieckiego biura informacji. Powstaje nowy rząd. Już 5 kwietnia ZSRR i Jugosławia podpisały traktat o przyjaźni i nieagresji. Te wydarzenia, Hitler uważa za powód inwazji. 6 kwietnia siły zbrojne Niemiec, Włoch, Węgier atakują Jugosławię. Stalin, aby pomóc sojusznikom, zgodnie z zawartą umową, nie spieszy się. 2000 ton bomb spada na Belgrad, a 16 kwietnia kapituluje jugosłowiańska armia. Około 344 000 ludzi zostaje schwytych (Chorwaci, Węgrzy i Niemcy zostają później zwolnieni). Nieodwracalna strata.

Niemcy: 165 osób, 40 samolotów, 3 czołgi. Włochy: 3300 osób, 13 samolotów, 11 tankietek. Węgry: 130 osób, 1 samolot. Jugosławia: 5000 żołnierzy, 57 zestrzelonych, 150 samolotów zniszczonych na ziemi. Na zdjęciu – Jugosłowianie świętują podpisanie traktatu o przyjaźni z ZSRR, 5 kwietnia 1941 roku.

Włoskie Bersalieri (strzały elitarnych jednostek) na ulicy serbskiego miasta, kwiecień 1941

Z jakiegoś powodu zdobycie Jugosławii skłania Hitlera do zapewnienia skuteczniejszej pomocy włoskim sojusznikom. 6 kwietnia 1941 r. Z terytorium Bułgarii wojska niemieckie najechały Grecję. Ateny poddają się 27 kwietnia. Po trzech kolejnych dniach Grecja się poddaje. Miesiąc później Wehrmacht zajął wyspę Krety, uważaną przede wszystkim za lotnisko kontrolujące wody Morza Śródziemnego. Fotografia – greckie miasto po ostrzale. Kwiecień 1941 r

Odważni, ale słabo uzbrojeni greccy żołnierze przygotowują się do spotkania wojsk niemieckich. Kwiecień 1941, Grecja

Poważne straty wśród spadochroniarzy nie pozwalają na natychmiastowe zdobycie Cypru i Kanału Sueskiego. Straty Grecji: 14 000 zabitych, sojuszników – 900, z 14 000 więźniów. Wehrmacht traci 1500 żołnierzy, Włochy około 20 000. Uważa się, że potrzeba zajęcia Jugosławii, jak również uparty opór Grecji, odłożyły inwazję na ZSRR od 15 maja 1941 r. Do 22 czerwca, a te pięć tygodni miało decydujący wpływ na przebieg wojny. Fotografia – niemieccy żołnierze rozmieścili flagę w pobliżu Akropolu. Maj 1941 r

W bitwie o Krecie (20—31 maja 1941 r.) Decydującą siłą są elitarni skoczkowie. Po obu stronach umiera 5 tysięcy osób. Schwytano ponad 5 tysięcy Greków i 12 tysięcy sojuszników (Brytyjczyków, Nowozelandczyków, Australijczyków). Operacja jest generalnie udana. Jednak od tego czasu niemieckie dowództwo porzuciło praktykę dużych sił lądowania. Ta decyzja pozwala Wielkiej Brytanii zachować strategicznie ważną wyspę Malta

Oblicz siły stron w Bitwie Tytanów. Ludność Związku Radzieckiego w spisie z 1939 r. Wynosi 170 milionów. Strzelano do spisu ludności z 1937 r., który wykazał wynik «tylko» 162 milionów na «zaniżanie» populacji. W 1940 r. Tereny o populacji 18 milionów ludzi, które nie zawsze były lojalne wobec nowego systemu, były przywiązane do ZSRR. Zakładamy, że wyniki spisu ludności «wypalania» są poprawne. Następnie do 1941 r. Populacja kolosa wynosiła 180 milionów ludzi. Trzecia Rzesza, 1941 r., Tj. Niemcy, Austria, Sudety i inne terytoria zamieszkałe przez etnicznych Niemców podlegających poborowi – 90 milionów ludzi. Węgry – 9,3 miliona (800 000 Węgrów zginęło na froncie wschodnim), Rumunia – 20 milionów (453 000 zmarło). Te dwa kraje są bezwarunkowymi sojusznikami Niemiec, których ludzkie rezerwy może swobodnie dysponować jako własne. Kontyngent wolontariuszy w 64 tysiącach jest przydzielany przez 44 miliony Włoch (w latach wojny korpus był kilkakrotnie aktualizowany, 374 tysiące zmarło), a także 25 milionów Hiszpanii – 18 tysięcy (15 tysięcy zabitych). Słowacja – 36 tys., 3 tys. Zmarłych, Chorwacja 2 tys. Osób, liczba zmarłych jest nieznana, Finlandia – 300 tys. Osób, 70 tys. Strat (wobec 108 tys. Ofiar sowieckich na tym froncie, w tym 18 tys. Zmarłych w niewoli) Wehrmacht jest również właścicielem zasobów i przemysłu Francji, Norwegii, Belgii, Holandii, Danii, Polski, Grecji, Bułgarii, Jugosławii i Czech. Fotografia – niemieccy żołnierze na granicy ze Związkiem Radzieckim prowadzą rozpoznanie 21 czerwca 1941 r. Po lewej – 20 mm. automatyczna broń przeciwlotnicza 2 cm FlaK 30, po prawej – czołg T-4 w wczesnym zwolnieniu, 75 mm. instrument

Jedynym sprzymierzeńcem ZSRR w tej chwili jest 47-milionowa Wielka Brytania z 1,2 mln (w tym jednostki znajdujące się w koloniach), armia dość zniszczona po Dunkierce. Jej wojna z Niemcami do 1944 r. Jest podobna do bitwy rytualnej, turnieju rycerskiego, w którym, zgodnie z ustalonymi zasadami, chwytają rycerze z gruczołami. Anglia ma półtora tysiąca samolotów, kilkanaście lotniskowców, wiele krążowników, niszczycieli i łodzi podwodnych. Po Dunkierce Brytyjczycy mają nie więcej niż 100 czołgów, ale dzięki rozwiniętemu przemysłowi ich liczba stale rośnie. Walka tutaj raczej technika, a nie ludzie. Interes Niemiec, których duchem rządzą teraz starożytni germańscy bogowie, leży na północnym wschodzie. Zgodnie z planem dowodzenia

kolonie niemieckie powinny być organizowane w ZSRR na wzór Starożytnej Sparty, z populacją autochtoniczną zredukowaną do 50 milionów. Na zdjęciu – radzieccy piloci w pobliżu myśliwców I-16.

22 czerwca 1941 r. Niemcy i Rumunia przystąpiły do wojny z ZSRR. Podstawą operacji wojskowych dla Bukaresztu jest odrzucenie Besarabii i Północnej Bukowiny rok wcześniej. Dzień później Słowacja przystępuje do wojny. W nocy 26 czerwca węgierskie miasto Koszyce, trzy lata wcześniej należące do Słowacji, zostało zbombardowane przez nieoznakowane samoloty. Zrzucono 27 ton bomb. Nadal nie wiadomo, czy sowieckie siły powietrzne, które zbombardowały miasto z powodu zamieszania, były Niemcami, czy nawet Rumunami (aby popchnąć sojusznika do działania), ale 27 czerwca Węgry wypowiedziały wojnę ZSRR. W tym samym czasie 25 czerwca lotnictwo radzieckie uderza w 18 lotnisk fińskich. Niektóre z nich są naprawdę oparte na niemieckich samolotach. Tego samego dnia Suomi wypowiada wojnę. Pod koniec roku zajmuje znaczną część Karelii, w tym stolicę Petrozavodsk (która stała się Eyslynnom). Około 70 000 cywilów z ludów niefińskich wpada do obozów koncentracyjnych. Jedna trzecia z nich umrze z powodu niedożywienia, chorób i złego traktowania. Fotografia to radziecki myśliwiec I-16, który nie zdążył wystartować (ani wykonać lądowania awaryjnego). Masa własna samolotu 1300 kg., Prędkość 450 km. godziny, zasięg 480 km., broń – dwa karabiny maszynowe 7,62 mm. Wyprodukowano około 10 000 sztuk. Druga połowa czerwca 1941 r., ZSRR

Radzieccy bojownicy zestrzeleni podczas startu, I-15 i I-16, 22 czerwca 1941 roku

«Dekret o militarnej jurysdykcji planu Barbarossa z 13 maja 1941 r. Stwierdza: „Za działania, które urzędnicy i sprzymierzeńcy Wehrmachtu będą wykonywać przeciwko ludności cywilnej wroga, nie przewiduje się ścigania, również jeśli ta akcja jest jednocześnie zbrodnia wojenna lub wykroczenie... Uwalniam cię od chimery zwanej sumieniem. Dalej: «Odrzucam chrześcijaństwo, ponieważ jest ono produktem judaizmu, ponieważ jest internacjonalistyczne i ponieważ głosi pokój na ziemi». (Adolf Hitler). Na przedwojennym zdjęciu – wojskowi piloci ZSRR w pobliżu I-15. Ci ludzie będą musieli zrozumieć, czym jest wojna totalna i zrobić to, co niemożliwe.

23 czerwca 1941 r. Rozpoczyna się bitwa o Dubno-Łuck-Brody (320 km na zachód od Kijowa). G. Zhukov, który pojawił się na miejscu wydarzeń, odrzuca ideę szefa sztabu Frontu Południowo-Zachodniego o wycofaniu wojsk. Nowy plan to strajk pięciu zmechanizowanych korpusów z 2800 (później 3100) czołgów w czterech (późniejszych – pięciu) niemieckich dywizjach czołgów, 720 czołgach i 70 działach szturmowych. Fotografia – niemieccy żołnierze sprawdzają opuszczony czołg ciężki T-35. Waga 50 ton, 11 członków załogi, rezerwacja – korpus przedni 30 mm., Deska 20 mm., Wieże 20 mm. Prędkość w trudnym terenie wynosi 10—12 km. h. Uzbrojenie – jeden 76,2 mm, dwa 45 mm. karabiny i sześć siedmiu karabinów maszynowych. Wykonane 59 sztuk. Do czerwca 1941 r. Czołgi te nie brały udziału w walkach, ograniczając się jedynie do demonstracji potęgi Związku Radzieckiego podczas defilad wojskowych.

Do formacji Wehrmachtu, oprócz pojazdów opancerzonych, należą duże jednostki piechoty, artylerii i wykwalifikowanych brygad naprawczych. Masywny (400 czołgów) zmechanizowany korpus Armii Czerwonej wykonuje marsze po 300 km, tracąc co najmniej jedną trzecią pojazdów przed uszkodzeniami mechanicznymi. Radziecki system produkcji sprzętu nie wydaje się zapewniać dostawy, która nie jest warta nawet pół słowa, «małych rzeczy» do naprawy. Wytyczne dotyczące prowadzenia i konserwacji nowych czołgów są obecnie klasyfikowane nawet przez kierowcę. Czasami, tak starannie przechowywane przez załogi samochodu, w kluczowym momencie tankować nie olejem napędowym, ale benzyną. Aby uniknąć awarii sprzętu i oskarżenia o sabotaż, dowódcy oddolnie sabotują prawdziwy trening wojskowy. Fakt, że w niemieckich jednostkach edukacyjnych jest karany naganą, w Armii Czerwonej może zakończyć się egzekucją. Fotografia pokazuje radzieckie czołgi BT-7 uszkodzone i opuszczone przez załogi. Waga 14 ton, załoga 3 osoby., Rezerwacja 15—20 mm., Cannon 45 mm., 1—3 karabiny maszynowe. Prędkość, według projektantów, jest główną zaletą czołgu «high-speed». Na torach, na autostradzie BT-7, rozwija się 52 km. godziny, na kołach – nie do pomyślenia 72 km. h

W społeczeństwie formalnej równości i «terytorialnej organizacji społeczności» wszelkie insygnia kwalifikowane są jako należące do określonej kasty. Dowódca Armii Czerwonej za wszelką cenę stara się odłączyć od mas żołnierzy. Te maksymy zgadzają się z obserwacjami autora podczas służby wojskowej w armii radzieckiej, a następnie rosyjskiej. Niemiecka armia z połowy XIX wieku zakłada, przy ścisłym przestrzeganiu łańcucha dowodzenia, stosunek oficera do żołnierza jako równego sobie. Spójność, zaufanie, nawet jeśli, jak mówią, na podstawie więzów związanych z krwią, określa wysoki poziom zarządzania. Fotografia – czołg T-34-76 jako część złamanej kolumny radzieckiej. Czerwiec-lipiec 1941. Masa wynosi 26 ton, załoga to 4 osoby, pancierz ma 45 mm we wszystkich kierunkach (posuw 40 mm). Pistolet ma 76 mm, kurs i podwójne karabiny maszynowe. Prędkość na autostradzie wynosi 54 km. godziny, nierówny teren – 36 km. h. jeśli uda ci się przykleić przelew

Tak więc bitwy czołgowe, ataki czołowe na pozycje niemieckich dział przeciwpancernych, manewrowanie bez łączności i map, separacja od linii zaopatrzeniowych i naprawczych występują w okolicach Kijowa. Łącznie. Do 30 czerwca Armia Czerwona straciła 2600 czołgów, Wehrmacht – 170 (nieodwołalnie). Front południowo-zachodni zawala się. Fotografia – niemiecki żołnierz sprawdza uszkodzony czołg T-34-76 na uboczu. Okolice Kijowa, lipiec 1941 r

Stalin musi odłożyć na bok egzekucje, puste hasła i pracować z problemem, teraz naprawdę zagłębiając się w istotę tego, co się dzieje. System sterowania jest odbudowywany. Działa od drugiej połowy 1942 r. Do maja 1945 r. I przez dwa i pół roku pozwala nam uciec od upadku do zwycięstwa. Fotografia – spalanie T-34-76. Na tym etapie wojny «stalowe potwory» wciąż nie robią wrażenia na najlepszych oficerach Wehrmachtu. Armia Czerwona ma do tego czasu tylko 60 wyszkolonych załóg dla T-34. Bitwa o Dubno-Łuck-Brody. Lato 1941

Strategiczna operacja obronna Kijowa. Lato 1941. Wycofywanie się i pomieszenie żołnierzy radzieckich

Niemieckie samochody i pojazdy opancerzone podążają za czołgiem T-38 z czterema wieżami usuniętymi z kadłuba. Ukraina, sierpień 1941 r

Radziecki czołg KV-1 pokonany przez dziesiątki pocisków. Lipiec 1941, na południe od ZSRR. Uzbrojenie: 76 mm. działo, 90—114 pocisków, trzy 7,62 karabiny maszynowe. Rezerwacje: czoło, bok ciała 75 mm, czoło, wieżyczka boczna 75 mm. (ochrona przed pociskiem przeciwpancernym 50 mm. Działo niemieckie dalej 200 metrów). Załoga 5 osób. Waga 48 ton. Problemy z transmisją są powszechne. Prędkość na autostradzie wynosi 34 km. h.. Zasięg przelotowy w trudnym terenie 120 km. Moc właściwa 11,6 KM, nacisk na ziemię 0,77 kg. cm. Od 1939 do 1942 wyprodukowano 2770 samochodów.

Niemieccy żołnierze w ofensywie. ZSRR, lato 1941 r.

Schwytni żołnierze radzieccy. Lato 1941

Schwytni w Kijowie żołnierze kotłowych Armii Czerwonej. Ze wspomnień Wasilija Iwanowa, byłego jeńca wojennego: «... Kolejnym pytaniem, także wywołanym przez głód, było pytanie, kto zjada rozdawane jedzenie. Niektórzy mówili, że teraz jedzą – tak szybko, jak tylko otrzymają, ponieważ nie mogą się doczekać tej chwili. Inni powiedzieli, że lepiej podzielić każdą dietę na 2 razy. W końcu będziesz jeść 6 razy dziennie, a nie trzy. A jeden powiedział, że zbiera wszystkie 3 porcje razem i zjada je po otrzymaniu ostatniej łyżeczki. – I jem to wszystko przez prawie 8 godzin i dlatego nie odczuwam głodu przez jedną trzecią dnia, a ja śpię prawie 10 godzin dziennie. Jakie tylko zjawiska psychiczne nie spowodowały głodu. W obozie pojawił się tyfus, który szybko się rozprzestrzenił, poza tym była jakaś epidemia biegunki... Oprócz tych chorób, oznaki choroby więźniów szalika zaczęły pojawiać się w marcu 42 lata. Trawa, która pojawiła się na terenie obozu pod koniec marca, została szybko zniszczona przez więźniów. Została zjedzona zarówno na surowo, jak i gotowana. Więźniowie, chcąc zbierać zioła, które pozostały tylko pod początkiem ogrodzenia z drutu, kierowali do niej głowy i ręce. I żołnierze i oficerowie chodzący za drutem strzelali z pistoletów do głów. Jeśli w grudniu – styczniu 25—30 więźniów zmarło codziennie, w marcu, 40, w kwietniu, 75—80 lat i tak dalej. Zmarłych wyburzono w kostnicy w formie pozbawionej, a pod koniec dnia zanurzono w wozach i zabrano na cmentarz, gdzie wykopano głęboką, dużą fosę. Umarłych wrzucono do tego rowu i zaczęli kopać dopiero po przybyciu ciepłych dni. Do maja przeżyło tylko połowa z 9000 dowódców POW. W drugim obozie schwytnych szeregowców, w którym w grudniu 1941 r. Było około 7000, w czerwcu tylko 700 osób zostało zabranych do pracy, a obóz zamknięto.

Kijowskie obrzeża, 1941

Po walce w bojerze w Kijowie. W tle za zmarłych żołnierzy – radziecki czołg BT-7

Niemiecki pancerny i płonący T-34-76. Ukraina, 1941 r

Gorący 13 sierpnia 1941 r. Odessa opuszcza ostatni pociąg. Obrona dużego miasta nad Morzem Czarnym jest skuteczna, ale Stawka podejmuje decyzję o ewakuacji wojsk na Krym. Straty sowieckich i sprzymierzonych wojsk niemiecko-rumuńskich są równe – po 18 tys. osób

Anglo-sowiecka inwazja na Iran (Operacja Zgoda) odbędzie się 25 sierpnia 1941 roku. Bez wypowiedzenia wojny siły Imperium Brytyjskiego atakują armię szacha z Zatoki Perskiej. Radzieckie jednostki atakują Zakaukazie. Główną siłą uderzeniową Armii Czerwonej jest tysiąc czołgów T-26, kaspijska flotyła, Brytyjczycy – ogień artylerii morskiej i sił powietrznych. Główne miasta, w tym Teheran, są bombardowane. Setki cywilów umierają. Armia irańska jest gęsto nasycona pieniędzmi, ale jest jeszcze bardziej skorumpowana. Irańskie dywizje tracą kontrolę (starsi oficerowie zwykle opuszczają pole bitwy), rozpadają się, poddają. Niektóre jednostki zamierzają walczyć do końca. Jednak 29 sierpnia Szach wydał rozkaz złożenia broni. Na zdjęciu – radziecki konwój wojskowy wchodzi do miasta Tabriz.

Już 17 września Armia Czerwona i jednostki brytyjskie zajmują Teheran. Miesiąc później, po utworzeniu lojalnego rządu (teraz nie ma żadnego związku z Niemcami), alianci opuszczają stolicę. Kraj jest podzielony na sowieckie i brytyjskie strefy wpływów. Zgodnie z traktatem Iran został ogłoszony sojusznikiem Wielkiej Brytanii i ZSRR. Strony zobowiązują się wycofać oddziały w ciągu sześciu miesięcy po zaprzestaniu wszelkich działań wojennych. Ta operacja ma tło. Wielka Brytania okupuje Irak. Przebieg działania. Maj 1941, lądowanie korpusu ekspedycyjnego w Basrze, uderzenie sił powietrznych w lotniska. Niemcy próbują przyjść z pomocą sojusznikom, ale bez odpowiedniego entuzjazmu i skali. W rezultacie Brytyjczycy kontrolują pola naftowe, a w przyszłości mają możliwość przeprowadzenia korytarza dostaw do ZSRR. Fotografia – oficerowie radziecki i brytyjscy (w charakterystycznych szortach i hełmach z korka) komunikują się w pobliżu samochodu pancernego. Iran, sierpień 1941 r

Utrata partii w wojnie angielsko-irackiej. Wielka Brytania – 1200 osób, 30 samolotów, Irakijczycy – 8 500 żołnierzy, 20 niemieckich, 4 włoskie samoloty. Straty podczas okupacji Iranu: ZSRR – nieodwołalnie 50 osób, 3 samoloty. Wielka Brytania – 25 myśliwców, 8 samolotów. Iran – 800 żołnierzy, 300 cywilów. Rezultatem operacji «Zgoda» jest nieograniczone dostarczenie ponad 5 milionów ton ładunków wojskowych do ZSRR. Mała premia – znaczna część zbiorów zboża w północnym Iranie jest wykorzystywana przez wojsko. Ale teraz, jesienią 1941 r., Zdobyte znaczne kraje Wschodu wydaje się tylko małą kroplą miodu w ogromnej beczce smoły. Fotografia – brytyjski korespondent rozmawia z sowieckim oficerem, który został ranny podczas bitwy z Irańczykami

Obrona wojsk radzieckich w pobliżu Smoleńska, 1941, 10 lipca – 10 września. Czołgi T-26 w tle

Początek faszystowskich wojsk niemieckich pod Smoleńskiem, jesień 1941 r. Piechota wraz z całym sprzętem bojowym, strzelcami moździerzowymi i pierwszymi wypuszczeniami czołgów T-4

Radzieccy strzelcy z 45 mm. armata. Na obrzeżach Smoleńska, jesień 1941 r. W tle – wyścielane niemieckie działo samobieżne

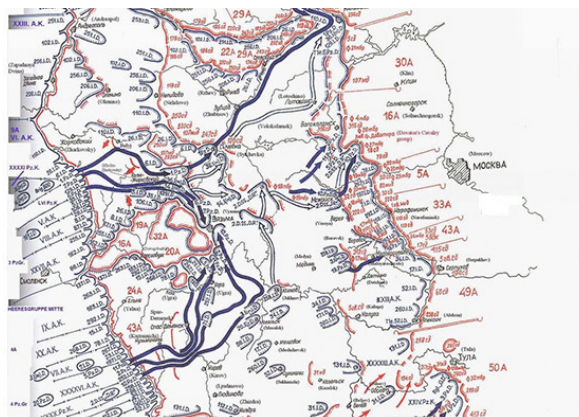

Niemieckie wojsko kontroluje radziecki czołg KV-2 z uszkodzonym podwoziem. Nawet bez pocisków wroga przeciążone podwozie KV-1 i KV-2 często zawodzą. Wspomnienia niemieckiego kaprała Helmuta Claussmanna: «... W naszej dywizji zastrzelono żołnierza, który napisał porażkę do domu, w którym skarcił Hitlera. A po wojnie dowiedziałem się, że w latach wojennych za takie listy rozstrzelano kilka tysięcy żołnierzy i oficerów! Jeden z naszych oficerów został zdegradowany do rangi akt w celu „defetystycznej rozmowy“. Szczególnie obawiali się członków NSDAP. Uważano ich za informatorów, ponieważ byli bardzo fanatycznie nastawieni i zawsze mogli przekazać ci raport na polecenie. Nie było ich zbyt wielu, ale prawie zawsze nie ufano im. Stosunek do miejscowej ludności, do Rosjan, do Białorusinów był powściągliwy

i podejrzliwy, ale bez nienawiści. Powiedziano nam, że musimy pokonać Stalina, że naszym wrogiem jest bolszewizm. Ogólnie jednak stosunek do miejscowej ludności był właściwie nazywany „kolonialnym“. Patrzyliśmy na nich w 41. roku jako przyszła siła robocza, jak na terytorium, które stanie się naszymi koloniami. Ukraińcy byli lepiej traktowani. Ponieważ Ukraińcy witali nas bardzo serdecznie. Prawie jak wyzwolicieli. Ukraińskie dziewczyny łatwo romansują z Niemcami. Na Białorusi i w Rosji było to rzadkie. Były kontakty na zwykłym ludzkim poziomie. Na Północnym Kaukazie przyjaźniłem się z Azerbejdżanami, którzy służyli jako wolontariusze pomocniczy (khivi). Oprócz nich w dywizji służyli Czerkiesi i Gruzini. Często gotowali kebaby i inne dania kuchni kaukaskiej. Nadal bardzo kocham tę kuchnię. Od samego początku trochę to zajęło. Ale po Stalingradzie co roku stawali się coraz bardziej. A do 44 roku byli oddzielną dużą jednostką pomocniczą w pułku, ale dowodzili nimi niemieccy oficerowie. Nazwaliśmy je Schwarze dla ich oczu – czarne. Wyjaśnili nam, że to oni, jako towarzysze, muszą być naszymi asystentami. Ale oczywiście pozostała pewna nieufność wobec nich. Używano ich tylko jako żołnierzy ...»

Przytłoczony, prawdopodobnie przez uderzenie bomby, KV-1. Zaletą Wehrmachtu na tym etapie jest wysoka koordynacja między oddziałami wojska. Jako część piechoty, czołgu i innych jednostek koniecznie muszą mieć producentów samolotów, kierujących Luftwaffe na cel.

Vyazemsky defensywna operacja, 2—13 października 1941 r. Katastrofa. Na zachód od Vyazmy siły Grupy Armii «Centrum» otaczają cztery armie radzieckie. Nieodwracalna utrata Armii Czerwonej – 250 tysięcy osób i 600 tysięcy więźniów. Straty Wehrmacht nieznane. Teraz tylko rozproszone małe oddziały Armii Czerwonej pozostają przed Moskwą

Noszone w wagonach towarowych jak bydło, żołnierze schwytni w kotle Vyazma. Zdjęcie na okładce niemieckiej gazety. Październik 1941 r

Schwytni z kotła Vyazemsky'ego. Jesień 1941

Żołnierze Grupy Armii Północ na przedmieściach Leningradu. Ofensywa jest nieco opóźniona. Mieszkańcom miasta udaje się stworzyć niezbędne fortyfikacje. Obrona skutecznie utrzymuje czołgi ciężkie KV-1 i KV-2 produkowane przez zakład Kirov

W dniu 8 września 1941 r. Leningrad, drugie co do wielkości i największe miasto ZSRR, jak również otaczające go tereny są otoczone. Wskaźniki dystrybucji chleba, głównego lub tylko pokarmu w pierwszych dwóch miesiącach są pięciokrotnie mniejsze. Od 20 listopada minimalna stawka dodatku na chleb (dla pracowników, dzieci i osób pozostających na utrzymaniu) wynosi 125 g. Przeczytamy kilka stron z historii pisarza Nikolai Nikulina («Memories of War»). «... Wiosną 1941 roku w Leningradzie wielu poczuło wojnę. Poinformowani ludzie wiedzieli o jej przygotowaniu, mieszkańcy byli zaniepokojeni pogłoskami i plotkami. Ale nikt nie mógł sobie wyobrazić, że w ciągu trzech miesięcy po inwazji Niemcy znajdą się przy murach miasta, a za sześć miesięcy co trzeci mieszkaniec zginie straszną śmiercią z wyczerpania. Co więcej, my, piskłeta o żółtych głowach, które właśnie opuściły szkołę, nie myślały o tym, co nadchodzi. Ale większość miała wkrótce umrzeć na bagnach niedaleko Leningradu. Inni, ci nieliczni, którzy wracają, czekali na inny los – pozostać kalekami, beznadziejni, bez broni lub zamieniać się w neurasteników, alkoholików, na zawsze stracili spokój. Wypowiedzenie wojny, ja i, jak się wydaje, większość zwykłych ludzi spotkała się nie tylko obojętnie, ale w jakiś sposób wyobcowana. Słuchaliśmy radia, rozmawialiśmy. Spodziewaliśmy się szybkich zwycięstw naszej armii, niezwycięzonych i najlepszych na świecie, jak to nieustannie zapisywano w gazetach. Jak dotąd bitwy rozgrywały się gdzieś daleko. O nich mniej wiadomości niż o wojnie w Europie. W pierwszych dniach wojny w mieście rozwinęła się swoista wakacyjna atmosfera. Była czysta, słoneczna pogoda, zielone ogrody i place, było dużo kwiatów. Miasto zostało ozdobione nieudolnie wykonanymi plakatami o tematyce wojskowej. Ulice ożyły. Wielu nowych rekrutów w nowej formie pracowicie chodził po chodnikach. Wszędzie można było usłyszeć śpiew, dźwięki fonografów i akordeonów: zmobilizowani pospieszyli, by upić się ostatni raz i świętować swój wyjazd na front. ... W sklepach wciąż było jedzenie, a kolejki nie wyglądały ponuro.»

Część pracowników niezaangażowanych w produkcję wojskową jest wysyłana na front. Fotografia – pracownicy fabryki Kirowa. Linia fortyfikacji jest czasem tylko 5—7 km od ważnych

terenów przemysłowych i 16 km. z Pałacu Zimowego... N. Nikulin: «... Domy zostały przekształcone. Wszędzie szklane okna krzyżowano na krzyż z pasami papieru. Witryny sklepowe były zdobione i pokryte workami z piaskiem. Na ścianach pojawiły się napisy – znaki schronów i schronów. Obserwatorzy byli na służbie na dachach. W ogrodach zainstalowano działa przeciwlotnicze, a niektórzy niezbyt młodzi ludzie w szerokich spodniach narciarskich maszerowali tam od rana do wieczora i byli nadziewani bagnetami. Na ulicach co jakiś czas pojawiały się dziewczyny w śmiesznych bryczesach jeździeckich i kiepsko wykonanych tuniki. Nosili potwornie duże balony gazowe dla balonów zaporowych, które wznosiły się nad miastem na długich kablach. Przypominając ogromną rybę, wyraźnie majaczyły na bezchmurnym niebie białych nocy. A wojna toczyła się gdzieś. Coś się działo, ale nikt tak naprawdę nic nie wiedział. W szpitalu zaczęto sprowadzać rannych, zmobilizowanych w lewo i w lewo. Scena wysłania piechoty morskiej dotarła do pamięci: tuż przed naszymi oknami z widokiem na Nową żołnierze w pełni uzbrojeni i wyposażeni zostali załadowani na łódź rekreacyjną. Cicho czekali na swoją kolej i nagle do jednego z nich podbiegła głośno kobieta. Została przekonana, uspokojona, ale bez powodzenia. Żołnierz konwulsyjnie zdierał ręce, a ona nadal trzymała się worka marynarki, karabinu, torby z maską gazową. Łódź odpłynęła, a kobieta zawyła długo, waląc głową w granitowy parapet nasypu. Poczula to, czego dowiedziałem się dużo później: ani żołnierze, ani łodzie, na które wysłano ich na lądowanie, już nie wróciły.»

Na lodzie jeziora Ładoga, omijając pozycje Wehrmachtu, kładzie się «Drogę Życia». W wyniku ataków z powietrza ziarno trafia do miasta. Dzieci są ewakuowane podczas lotów powrotnych. Od 25 grudnia 1941 r. Normy dotyczące produkcji chleba nieco rosną. N. Nikulin: «... Potem wszyscy zapisaliśmy się na milicję... Dostaliśmy karabiny, amunicję, jedzenie (z jakiegoś powodu, śledzie – najwyraźniej to, co było pod ręką) i załadowane na barkę, która stała obok Malaya Nevka. I tu po raz pierwszy zostałem uratowany przez mojego Anioła Stróża, który przyjął wizerunek starszego pułkownika, który kazał wszystkim wysiąść z barki i zbudować się na lądzie. Na początku nic nie rozumiemy, a pułkownik uważnie spojrzał na wszystkich swoimi czerwonymi oczami w poszukiwaniu bezsenności i rozkazał kilku się załamać. Wśród nich byłem ja. «Idź do domu! Powiedział pułkownik. «A bez ciebie, zasmarkany, TAM jest obrzydliwy!» Okazuje się, że próbował coś naprawić, zrobić to właściwie, aby zapobiec bezsensownej śmierci żółtogłowych młodzieńców. Znalazł na to czas i energię! Ale zrozumiałem to wszystko później, a potem wróciłem do domu, do oszołomionej rodziny ... Tymczasem barka biegła wzdłuż Nowy i dalej. Na Wołchowiu podobno zbombardowano i zatopiono Messerschmittów. Milicjanci siedzieli w ładowniach, których luki roztropni szefowie kazali zamykać, żeby dobre rzeczy nie uciekły, kochanie!

Wróciłem do domu, ale tydzień później otrzymałem oficjalny program mobilizacji ...»

Fińscy żołnierze pozują z torturowanymi radzieckimi jeńcami wojennymi na początku 1942 r. Latem i jesienią 1941 r. Finlandia odzyskuje terytoria utracone w czasie wojny zimowej. Niemiecko-fińska armia karelska kontynuuje ofensywę, zdobywa Petrozavodsk i blokuje Leningrad od północy. Na okupowanych terytoriach Finowie przeprowadzają segregację ludności według narodowości. Wszyscy odpowiedzialni sowieccy urzędnicy, liderzy biznesu, redaktorzy gazet, policjanci i tym podobne są wysyłani do obozów koncentracyjnych. Uzasadniona nienawiść do reżimu bolszewickiego, Finowie mieszają się z aspiracjami nacjonalistycznymi. Finlandia nie jest lepsza od faszystowskich Niemiec. Ambicje słabo zaludnionego kraju nie są spętane przez duchowe ideały, ale tylko przez jego techniczne możliwości. Ale, 30—31 lipca, sojusznik ZSRR, Wielka Brytania zadaje naloty na Petsamo i Kirkenes. Uszkodzony statek, dwa idą na dno. Brytyjskie siły powietrzne straciły 16 samolotów. Po tym preludium, 6 grudnia 1941 r., Wielka Brytania wypowiada wojnę Finlandii. Tak czy inaczej, Suomi odmawia prowadzenia aktywnych działań wojennych. N Nikulin: «... Na początku listopada wróciliśmy do zimna, bez okularów, koszary Leningradu. Przed wysłaniem na front firmy zostały poproszone o patrolowanie miasta. Sprawdzone dokumenty, zatrzymany podejrzany. Wśród tych ostatnich były świty, które wyszły z Luga i innych «kotłów». Byli strasznie wychudzeni – kości pokryte brązową, zwietrzałą skórą...

Miasto było zupełnie inne niż w sierpniu. Wszędzie ślady drzazg, wiele domów ze zniszczonymi fasadami otwierały mieszkanie jak w części: w niektórych miejscach trzymano na resztkach podłogi lub komody, na ścianach były zegary lub obrazy. Jest zimno, wilgotno, ponuro. Usunięto konie Klodt. Pałac Yusupov jest uszkodzony. Od dołu do szczytu Muzeum Etnograficznego istnieje olbrzymie pęknięcie. Iglice Admiralicji i Katedra Piotra i Pawła są w ciemnych przypadkach, a kopuła Izaaka jest pomalowana w neutralnej farbie do maskowania. Na placach zakopane działa przeciwlotnicze. Od czasu do czasu niemieckie muszle pędzą z wyciem i uciekają. Wymiotujący metronom. Wiatr ma żółte liście, gałęzie, trochę brudnego papieru...

Niemieccy żołnierze na obrzeżach Moskwy. Zgodnie z dyrektywą Hitlera napaść jest przeprowadzana bez odpowiedniego przygotowania i wzmocnienia komunikacji, od 30 września 1941 roku.

Sewastopol, 1941. Pierwszy atak na bazę Floty Czarnomorskiej odbędzie się 30 października – 21 listopada

Żeglarze Sewastopola. Na lądzie marynarze tworzą elitarną piechotę, świadomi wartości bractwa bojowego, przyzwyczajonego do posługiwania się zaawansowanym sprzętem.

Obrzeża Sewastopola, jesień 1941 r

Pancernik Sewastopol strzela. Pierwszy i drugi szturm na miasto militarnej chwały jest sfrustrowany dzięki wsparciu artylerii statków w zatokach.

Niemcy zwiększają ciśnienie w centrum. Zniszczony czołg KV-1 ze znakami z dziesiątek pocisków w mieście Venev, region Tula

Obrona miasta Tula, listopad 1941 r. Najważniejszy ośrodek radzieckiego przemysłu obronnego jest prawie całkowicie otoczony przez jednostki niemieckie. Miasto odbywa oblężenie i nie pozwala Wehrmachtowi uderzyć na Moskwę od południa

28 grudnia 1941 r. Armia Czerwona i flota wylądowały w Kerczu. Dzień później lądowanie w Feodosia. Ta operacja się powiodła. Niemiecka dywizja okupująca Kercz ewakuuje się w głąb półwyspu Krymskiego, rzucając ciężki sprzęt

Kolejne, słabo przygotowane i niezdecydowane ataki na umocnione pozycje Wehrmachtu wyczerpują jedynie zmechanizowane jednostki Armii Czerwonej na Krymie.

Zestrzelony czołg KV-1. Dzielnica miasta Starego Krymu. To ostatnia granica rozwoju radzieckich żołnierzy piechoty morskiej. Grudzień 1941 r

Возведение земляных укреплений на улицах столицы СССР

Panika w Moskwie, 16 października 1941 roku

Aby przezwyciężyć strach sił Wehrmachtu, w centrum Moskwy organizowana jest wystawa niemieckiego sprzętu wojskowego.

Moskwa, 1941 r. Myśliwce MiG-3. Stolicę pokrywają imponujące siły obrony powietrznej. Plan Hitlera dotyczący zniszczenia miasta z powietrza nie jest realizowany

Dwieście tysięcy cywilów mobilizuje się do pomocy Armii Czerwonej w Moskwie. Prawie wszyscy umierają w nadchodzących miesiącach.

Amerykański plakat wspierający Lend-Lease

W listopadzie 1941 r. Rozpoczęto dostawy w ramach Lend-Lease. Związek Radziecki otrzymuje pierwsze 670 samolotów, około 400 czołgów i 3000 innych ładunków wojskowych ze Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii. W bitwie pod Moskwą pojazdy pancerne «Valentine» i «Matilda II» stanowią 35% wszystkich czołgów używanych przez Armię Czerwoną. Myśliwce «Tomahawk» i «Hurricane» stanowią 16% floty obrony powietrznej stolicy. Fotografia jest jednym z pierwszych konwojów morskich Lend-Lease. Listopad 1941 r

Moskwa, listopad 1941 r. Czołgi BT-7 są wysyłane na front. N. Nikulin: «... Pod koniec listopada rozpoczęła się nasza ofensywa. Dopiero teraz dowiedziałem się, czym jest wojna, chociaż nadal nie brałem udziału w atakach. Setki rannych, martwych, zimnych, głodu, stresu, tydzień bez snu... Pewnej stosunkowo spokojnej nocy siedziałem w pokrytej śniegiem dziurze, nie mogąc zasnąć z zimna. Drapanie kiepskich stron i płacz z tęsknoty i słabości. Tej nocy we mnie nastąpiło złamanie. Skądś były siły. Rano wyczołgałem się z dziury, zacząłem przeszukiwać puste niemieckie ziemianki, znalezione zamrożone jak kamień, ziemniaki, rozpałem ogień, ugotowałem napar w hełmie i po napełnieniu brzucha poczułem pewność siebie. Od tego momentu zaczęło się moje odrodzenie. Pojawiły się reakcje obronne, pojawiła się energia. Było przecucie, jak się zachować. Jest chwila. Zaczęłem dostawać żarcie. Potem pokroił końskie topory siekierą z uda zabitej niemieckiej batyugi – zamarzył z zimna. Znalazło to opuszczoną studnię ziemniaków. Kiedyś kopalnia została zabita przez przejeżdżającego konia. Dwadzieścia minut później pozostała tylko grzywa i wnętrzności, a rzemieślnicy tacy jak ja natychmiast pocięli mięso na kawałki. Kierowca nawet nie zdążył się wyleczyć i siedział na saniach z lejcami w rękę. Innym razem maszerowaliśmy drogą i nagle, przed nami, pocisk obrócił się w kuchni. Kleik gryczany rozlany na śniegu. Natychmiast, bez słowa, wszyscy wyciągnęli łyżki i zaczęła się uczta! Ale ruchu na drodze nie można zatrzymać! Przez owsiankę przejechał wózek z sianem, ciężarówka, a my wszyscy jedliśmy i jedliśmy, kiedy było to, co zostało... Zebrałem bułkę tartą i skorupy w pobliżu magazynów, kuchni – jednym słowem, dostałem jedzenie, gdzie mogłem...

«Syberyjscy», w rzeczywistości – dywizje dalekowschodnie, przeniesione do Moskwy po zapewnieniach oficerów wywiadu, że nie będzie wojny z Japonią, są najlepiej przygotowanymi jednostkami.

Strategiczna operacja ofensywna w Moskwie. Czołgi T-70 i dobrze wyszkoleni żołnierze Armii Czerwonej. Listopad 1941 r

W wyniku bitwy w Moskwie oddziały niemieckie cofają się o 100—120 km. ze stolicy. Po raz pierwszy żołnierze radzieccy widzą tak dużą liczbę zniszczonych i porzuconych niemieckich urządzeń.

Niemiecki konwój motorowy, pokonany pod Moskwą, styczeń 1941 r. N. Niulin: «... Ofensywa była kontynuowana, początkowo z powodzeniem. Niemcy uciekli, porzucając broń, samochody, wszelkiego rodzaju zapasy, strzelając do koni. Byłem przekonany, że historie o ich okrucieństwach nie były wynalazkiem dziennikarzy. Widziałem zwłoki spalonych więźniów z gwiazdami wyrzeźbionymi na plecach. Wszystkie wioski na drodze do wycofania się zostały złamane, mieszkańcy zostali wypędzeni. Zostało ich bardzo niewiele – głodnych, obdartych, nieszczęśliwych ...»

Niemiecy jeńcy wojenni. Po raz pierwszy wojska radzieckie biorą do niewoli żołnierzy niemieckich w grupach po 10—15 osób.

Pearl Harbor, najważniejsza baza morska Pacyfiku w Stanach Zjednoczonych

Port Pearl Harbor, nowoczesna fotografia. Coś takiego, w kolorze, 80 lat temu (zakładając, że jest teraz 2019), japoński pilot widzi to wszystko

Pełna wojna na Pacyfiku daje pierwszy widoczny kielek 26 listopada 1941 r. Stany Zjednoczone, widząc ambicje potęgi Pacyfiku jako zagrożenie dla jej bezpieczeństwa, ogłaszają ultimatum dla Japonii: pozostawić Chiny, Indonezję i Koreę już podbite. W odpowiedzi, 7 grudnia 1941 roku, japońskie samoloty uderzyły w bazę USA na Hawajach (Pearl Harbor, Pearl Harbor, na środku Oceanu Spokojnego). Oficjalna deklaracja wojny jest spóźniona (co daje Ameryce wyższość moralną). 2400 osób umiera. Cztery pancerniki pierwszej wojny światowej, cztery niszczyciele, 188 samolotów są wysyłane na dno. Dwadzieścia trzy okręty podwodne i, jak zauważamy, sześć lotniskowców, główna siła uderzeniowa Marynarki Wojennej USA, która właśnie wyszła na otwarty ocean, pozostaje nietknięta. Utrata strony japońskiej – 29 samolotów, 55 pilotów, 9 okrętów podwodnych z pięciu bardzo małych łodzi podwodnych. Zdjęcie – atak «Zero» Imperial Air Force

Pearl Harbor, 7 grudnia 1941 roku

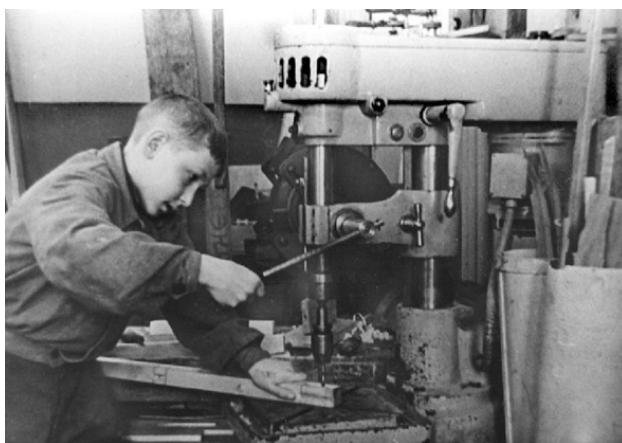
Japonia odniosła wielki początkowy sukces. 8 grudnia 1941 r. Samuraj zaatakował dominację Wielkiej Brytanii w Hongkongu. Po 18 dniach obrony garnizon kapituluje. 9 tysięcy brytyjskich i kanadyjskich żołnierzy zostaje wziętych do niewoli. Nieodwracalna utrata Japonii – 2 tysiące osób. Anglosascy sojusznicy tracą 4 tys. Ekspansja na całym Pacyfiku i w Chinach kontynentalnych zyskuje niespotykaną dotąd skalę. Fotografia przedstawia paradę wojsk japońskich w Hongkongu, styczeń 1941 roku.

Od czerwca 1941 r. Tysiące pociągów z ludźmi i sprzętem ewakuuje się na wschód od ZSRR

Nowe fabryki zbudowane na Syberii i poza Uralem są czasem wyrównanymi obszarami ziemnymi, bez ścian i dachów, z rzędami maszyn, na których produkowane są produkty wojskowe. Przeważnie pracują tu kobiety i młodzież.

Nastolatek 12—13 lat w pracy. Dla dorosłych zmiana pracy trwa 15—16 godzin

Produkcja czołgów KV-1 w potwornie rozbudowanej fabryce ciągników w Czelabińsku od 1941 roku. Nowa ogromna fabryka budowy czołgów o nazwie «Tankograd»

Po dość udanej bitwie w Moskwie Stalin znów się podnosi i przestaje słuchać rad. Naczelnny wódz uważa, że rok 1942 to rok «ostatecznej klęski niemieckich wojsk faszystowskich». Kontynuując bitwę pod Moskwą, operacja Rzhev-Vyazma rozpoczyna się 8 stycznia – ogólna ofensywa wojsk radzieckich na dobrze wyszkolonych stanowiskach wroga, bez koncentrowania sił i aktywów w niektórych obszarach. N. Nikulin: «... – Atak! – Wzywa właściciela Kremla. ... Cóż, jeśli pułkownik spróbuje wymyślić i przygotować atak, sprawdź, czy zrobiono wszystko, co możliwe. I często jest po prostu nieudolny, leniwy, pijany. Często nie chce zostawić ciepłego schronienia i czołgać się pod kulami... Często oficer artylerii ujawnił, że cele nie są wystarczające, a nie ryzykując, strzela z daleka na plance, to dobrze, jeśli nie własne, chociaż zdarzało się to dość często... z kobietami w najbliższej wiosce, a muszle i jedzenie nie są dostarczane... Albo major poszedł na manowce i wziął swój batalion wzdłuż kompasu, wcale nie tam, gdzie powinien być... Wojna wydaje się jaśniejsza niż gdziekolwiek indziej. I za jedną zapłatę – krew. Ivana atakuje i umiera, a ten, który siedzi w schronie, prowadzi wszystko i je napędza. Psychologia osoby, która idzie na atak, i osoba, która obserwuje atak, różni się znacząco – kiedy nie musisz umrzeć, wszystko wydaje się proste: idź dalej!

Żołnierze radzieccy na linii frontu. Operacja Rzhev-Vyazemsky, styczeń 1942. Pisarz pierwszej linii N. Nikulin: «... W przeciwnym razie nie moglibyśmy i nie moglibyśmy. Czytałem gdzieś, że angielski wywiad trenuje swoich agentów od dziesięcioleci. Są uczeni w najlepszych uczelniach, tworzą sportowców, intelektualistów, zdolnych do wszystkich ekspertów w swojej dziedzinie. Wtedy tacy agenci zajmują się sprawami globalnymi. W krajach azjatyckich zadanie to jest udzielane tysiącom lub dziesięciu tysiącom, pośpiesznie wyszkolonym ludziom w nadziei, że nawet jeśli prawie każdy zawiedzie i zostanie zniszczony, przynajmniej jeden wypełni swoją misję. Nie ma tu ani czasu, ani środków na szkolenia, ani doświadczonych nauczycieli. Wszystko odbywa się

w pośpiechu – nie mieli czasu wcześniej, nie myśleli, a nawet robili dużo, ale nie tak. Wszystko odbywa się grawitacją, intuicją, masą, liczbą. To drugi sposób, w jaki walczyliśmy. W 1942 r. Nie było alternatywy. Mądry Mistrz na Kremlu zrozumiał wszystko doskonale, wiedział i tłumiąc wszystkich z żelazną wolą, rozkazał: «Atak!» I zaatakowaliśmy, zaatakowaliśmy, zaatakowaliśmy... A góry zwłok w pobliżu Pogosti, Newski Pyatachkow, bezimienne wyrosły, rosły, rosły. Czyli przygotowywanie przyszłego zwycięstwa. Gdyby Niemcy wypełnili naszą kwaterę szpiegami i sabotażystami, gdyby doszło do masowej zdrady, a wrogowie opracowali szczegółowy plan upadku naszej armii, nie osiągnęliby efektu, który był wynikiem idiotyzmu, ośpienia i nieodpowiedzialności żołnierzy...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.